

відгуків вчителів-предметників про навчальну активність та результативність учнів. На підставі узагальнення одержаних якісних даних ми дійшли висновку про те, що дійсно, використання розробленого нами фонду розвиваючих тестових завдань сприяє розумовому розвитку учнів за загальному зростанню їх навчальної успішності. Встановлено, що розвиваючі тестові завдання з хімії слугують розв'язанню пізнавальних завдань та забезпечують розвиток учнів, якщо в них використовуються прийоми і методи логічного мислення: порівняння, аналіз і синтез, абстрагування й узагальнення, індукція і дедукція, аналогія.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аванесов В.С. Композиция тестовых заданий / В.С. Аванесов // Химия в школе. –1993. – №1. – С.24 – 28.
2. Безверха В.Є Педагогічні умови використання в школі тестового контролю знань учнів / В.Є. Безверха // Педагогіка і психологія. –1997. – №1. – С. 53 – 59 с.
3. Буринська Н.М. Методика викладання хімії (теоретичні основи) / Н.М. Буринська– К.: Вища школа, 1987. – 255 с.
4. Гузев В.В. Планирование результатов образования и образовательная технология / В.В. Гузев–М.: Народное образование, 2000. – 240 с.
5. www.mon.gov.ua

Тулайдан М.

Науковий керівник – доц. Поперечна Г. А.

ФІЛОСОФСЬКИЙ АНАЛІЗ ФЕНОМЕНУ САМОГУБСТВА

"Чому ти скаржишся на цей світ? Він тебе не утримує, якщо ти живеш в муках, причиною тому є твоя малодушність: варто тобі захотіти - і ти помреш".

М. Монтьє

Звичайно ж мені не легко говорити та судити про філософію самогубства та про самогубство як таке, адже я ще досить юна, однак, чуючи про випадки самогубства я постійно задавала собі одне і те саме питання: як людина може зробити такий крок і позбавити себе найголовнішого – життя?... Можна лише припускати, що відчуває людина на грані життя та смерті. Про що вона думає, розрізаючи собі вени або кидаючись з даху чи мосту, коли ковтає жменями таблетки в надії, що не прокинеться. Що за відчуженість від світу поселяється в ній і хто винен у цьому? Можливо, той самий розум, яким так пишається людство. Можливо, це саме він змушує людей страждати й вбивати самих себе від розуміння свого безсилля та безглуздості існування.

Проблема самогубства була, є, і, напевно, залишиться актуальною доки живе людина. І саме для філософії вона ніколи не буде другорядною, бо від її рішення багато в чому залежать відповіді на такі важливі питання, як щастя, сенс життя, свобода вибору і волі, і врешті-решт свободи самої особистості. Самогубство – вічна проблема людства, бо існує як явище, ще від початку існування людина. Відомо, що у стародавніх цивілізаціях самогубство було способом продовження роду або ж своєрідною даниною богам, свідомою втратою життя, котра шанувалась. Одне з найвідоміших самогубств – вбивства дітей і людей похилого віку у голодні роки з метою збереження роду.

Історія продовжувалась, суспільство розвивалося, люди ж у свою чергу змінювались, тому і методи самогубства в різних епохах дещо відрізняються. Згадаймо для прикладу фараонів, що закривалися у своїх гробницях задля того, щоб їх пам'ятали. Також, згадуючи про самогубства, не можна не згадати знамениту п'єсу Шекспіра "Ромео і Джульєтта" - герої якої увіковічили своє кохання шляхом самогубства. Проте також слід зазначити, що в історії людства були випадки, що засвідчували інше ставлення до самогубства. Так, державний апарат Стародавньої Греції, прагнучи обмеження соціальних свобод своїх жителів, забороняв самогубство, хоча і застосовував смертні вироки. Згадаймо хоча б Сократа, якого було засуджено за те, що він нібито розбещував молодь своїми думками та поклонявся іншим богам. Не зумівши довести своєї правоти, Сократ був змушений випити отруту. Однак існувала інша частина людей, хто не підкорювався владі і скоював самогубство добровільно. Вони в свою чергу каралися ганьбою, а сім'я самогубці презирством оточення.

Зростання числа самогубців спостерігається і в даний час. Нашу країну почало лихоманити в ході останніх подій. Підлітки активно в соціальних мережах почали грати в гру "Синій кит" або як її ще називають "Розбуди мене о 4:20". Гра створена за мотивами книги Стейсі Крамер "50 днів до мого самогубства". Учасники виконують 50 завдань, останнє з яких – самогубство. Особливістю гри є те що шляху назад немає. Чому ж сотні дітей йдуть на це свідомо? Як на мене, для них це спосіб самовираження, привернення до себе уваги навколишніх або ж вирішення всіх проблем. Діти самі не розуміють, як починають втягуватися в цю гру. Дивним є і те що іноді батьки й самі не знають чим захоплюється їх дитина. Звідси випливає ще одна не менш важлива проблема людства – стосунків між батьками та дітьми. Можливо якщо б батьки більш цікавилися своїми дітьми то б цієї проблеми можна було уникнути.

Тенденцію самогубства намагалися свого часу пояснити сотні філософів, вчених, психологів. Проте мабуть, на даний час найкраще використав і описав цю тему, у свої працях Альбер Камю. У "Міфі про Сізіфа" він акцентує:

«Існує лише одна по-справжньому поважна філософська проблема – проблема самогубства. Вирішити, варте чи не варте життя того, щоб бути прожитим, – отже, відповісти на головне питання філософії». Але, як дізнатися, як ти проживеш своє життя? Чи буде воно життям гідної людини? Звичайно ж ніхто ніколи цього не знає. Проте вихід з цієї ситуації виявився досить простий, а саме – пізнанні самого себе із середини: «Мені може не подобатися, яким я є, проте я про себе все знаю. А моїм дітям подобається, які вони, проте вони про себе не знають нічого», – висловився Джонатан Фоер. Ця цитата наштовхує нас на те, щоб замислитися над тим, наскільки є важливим пізнання себе, саме завдяки самопізнанню, знанню себе людина усвідомлює сенс буття. Чи все ж таки їй краще не знати істини, не розуміти для чого вона живе у цьому світі? Сам факт нашої смертності підштовхує нас по-іншому ставитися до життя. Смерть усюди. Вона знаходить до кожного певний шлях: через неперервний процес старіння, через важку хворобу, насильство, нещасний випадок, наші безпосередні втручання в життєдіяльний процес, які геть не потрібні, і часто абсурдні до крайності. Щороку, шохвилини, щосекунди навіть в момент прочитання цього речення у світі помирає велика кількість людей і цього, на жаль, не змінити. Кажуть: «Чому бути, тому не минути». Звичайно ж, що ніхто не буде знати в який момент смерть настане. І це породжує такий своєрідний внутрішній спокій. Про смерть взагалі говорити неприйнятно – вважає більшість людей. Людину лякає не так біль, який породжує смерть, а та невизначеність, що йде після неї. Неодноразово більшості з нас приходять в голову думки: «що буде після смерті?», «чи існує життя після смерті», «чи може моя душа відродитися у іншому тілі?». Саме тоді варто підкреслити людині, щоб вона серйозно замислилась над проблемою свого життя і життя після смерті та спромоглася змінити те, що є неприйнятним для неї. Але все ж таки у більшості людей спрацьовує так званий самозахист, що полягає в ігноруванні проблеми. Відтак вони намагаються позбутися подібних незручних думок, і, не замислюючись над справжніми цінностями, пливають за течією.

Багато відомих філософів, як от Сократ, Епікур, Зенон відстоювали думку, що людина має право на смерть, якщо вона з цим погоджується сама, добровільно. Суть їхньої теорії в тому, що, якщо людина не має влади над власним життям, а ним керує хтось інший, то вона має повне право на смерть. Проте, були і такі мислителі, котрі наполегливо заперечували добровільне позбавлення життя. Так, християнство наголошує, що людина – раб божий, її життя – це найцінніший дарунок Бога, тому вона не має права самовільно йти з життя. Не дарма ж кажуть: «Бог дав – Бог взяв».

Я вважаю, що самогубство є неприйнятним. В першу чергу з точки зору релігії. Хоча Біблія не відвертає можливості суїциду. Можна навіть навести кілька прикладів з біблійних текстів, зокрема, розповідь про Самсона, котрий помирає разом з філістимлянами; так само не засуджується і повішення Іуди, лише констатується факт. Для мене самогубство – це те саме вбивство, і прирівнюється воно до злочину, злочину проти Бога і себе самого. Адже порушується одна із заповідей – не вбий! Ніхто не має право відбирати в людини її життя навіть вона сама. Як на мене, на все воля Божа, якщо Бог посилає нам будь-які життєві труднощі значить він впевнений що ми з ними справимося. Мені аж ніяк не хочеться засуджувати самогубців. Але хочеться попередити – перш ніж зробити крок у безодню, з якої повернутися не можливо, озирніся навколо. Подумай, чи варто залишати цей світ, який може і став байдужим до твого болю, але у варто пам'ятати, що в ньому завжди є люди, заради яких треба жити. Чи варто саме в такий спосіб доводити світу який ти є насправді? І як на мене, перш за все, треба жити заради самого себе.

Зіброцька О.

Науковий керівник – доц. Поперечна Г.А.

ФІЛОСОФСЬКИЙ АНАЛІЗ ФЕНОМЕНУ НАСИЛЛЯ

« Несправедливість досягається двома способами: або насильством, або обманом»

Марк Цицерон

Досить часто, коли розпочинають розмову про насилля, то використовують порівняння з деревом. Кожен з нас, напевно, неодноразово бачив деревце з надламанною гілкою. Деревце – це людина, а гілочка – день в житті людини, день, коли над нею скоєне насильство. У сучасному світі насильство набрало такого розповсюдження, що ми часто не звертаємо навіть уваги на нього, не сприймаючи його насильством. Треба визнати, що ідеологія насильства глибоко проникла в масову свідомість, тому ми досить спокійно до нього відносимося. Цьому посприяло багато факторів. Перш за все, тривалі традиції диктатури влади, війни, вбивства, викрадення, голод. Це лише найбільш жорстокі та очевидні форми фізичного насильства, які призводять до знецінення людського життя. З кожним століттям люди підвищують планку жорстокості, агресії та антигуманності. Проблема захисту від насилля актуальна у всі часи. Особливо боляче це стосується України і всього українського народу в сьогоденні, оскільки, це уповільнює розвиток, стримує рівень життя і впливає на добробут громадян. Різні науки досліджують феномен насильства. Філософія, яка стоїть на сторожі людського життя і щастя, теж не стоїть осторонь. Кращим є той факт, що питання боротьби з насильством проходить через усю історію філософії і має свій певний літопис.

Я з жахом можу стверджувати, що тепер не має жодного дня, щоб в засобах масової інформації не